

Flock
(Vlucht)

Luister naar de *Ravenhood*-afspeellijst
op Spotify terwijl je leest:

KATE
STEWART

Flock
(*Vlucht*)

Kun jij de verleiding weerstaan?

Deel 1 van de *Ravenhood*-serie

Vertaald door Ans van der Graaff

ISBN 978-90-225-9813-9
ISBN 978-94-023-2085-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6579-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Flock*
Omslagontwerp: Clarke van Meurs design
Omslagbeeld: © Adobestock
Auteursfoto: © Lauren Perry
Zetwerk: Pier Post

© 2020 Kate Stewart
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Deze is voor mijn broer, Tommy,
die dapper de dingen benoemt zoals ze zijn, ongeacht
in wat voor gezelschap hij verkeert. Bedankt dat je
me hebt geleerd dat het oké is om twijfels te hebben,
maar niet om erin te blijven hangen.
Al mijn liefde en respect, broertje.*

‘Er bestaat een legende over een vogel die maar één keer in zijn leven zingt, lieflijker dan welk ander wezen op aarde. Vanaf het moment dat hij zijn nest verlaat zoekt hij naar een doornboom, en hij rust niet voor hij die heeft gevonden. Dan spietst hij zich al zingend tussen de ruige takken op de langste en scherpste doorn. En stervend stijgt hij boven zijn ondraaglijke pijn uit en zingt een lied dat dat van leeuweriken en nachtegalen naar de kroon steekt. Een ongeëvenaard lied, waarvoor hij met zijn leven betaalt. Maar de hele wereld luistert zwijgend en God in de hemel glimlacht. Want het beste is alleen ten koste van de grootste smart te verkrijgen... Zo vertelt de legende het tenminste.’

–Colleen McCullough, *De doornvogels*

Proloog

Ik ben opgegroeid met een gestoord idee.

Dat zal ik even uitleggen. Ik ben opgegroeid met het idee dat een liefdesverhaal pas een echt liefdesverhaal is als er een martelaar in voorkomt of als er sprake is van een groot offer.

Bij mijn favoriete boeken, liefdesliedjes, films – degene die nog een poos blijven nagalmen – kan ik nog lang nadat ik de laatste bladzijde heb omgeslagen, nadat de laatste noten langzaam zijn weggestorven of de aftiteling voorbij is gekomen, verdrietig zijn.

Daardoor geloofde ik het omdat ik mezelf dwóng het te geloven en ontwikkelde ik een buitengewoon masochistisch, romantisch hart, wat resulteerde in mijn gestoorde idee.

Toen ik dit verhaal – mijn eigen verknipte sprookje – beleefde, wist ik dat niet, want ik was jong en naïef. En ik gaf toe aan de verleiding en voedde het beest, dat met elke haal, elke slag, elke klap hongeriger werd.

Dat is het vreemde van fictie versus werkelijkheid. Je kunt je eigen liefdesverhaal niet overdoen omdat het – tegen de tijd dat je beseft dat je het doormaakt – al voorbij is. Dat was bij mij in elk geval zo.

Al die jaren later ben ik ervan overtuigd dat ik mijn verhaal tot leven heb gewekt vanwege dat gestoorde idee.

En iedereen werd gestraft.

Daarom ben ik hier, om boete te doen, te rouwen en misschien

mezelf te genezen. Hier is het begonnen en hier moet ik er een einde aan maken.

Het is een spookdorp, deze plek die me kwelt, die me heeft gemaakt tot wat ik ben. Een paar weken voor mijn negentiende verjaardag had mijn moeder me hierheen gestuurd om bij mijn vader te gaan wonen, een man bij wie ik tot dan alleen een paar zomers had doorgebracht toen ik veel jonger was. Na aankomst ontdekte ik al snel dat zijn standpunt over zijn biologische plicht niet was veranderd en dat hij dezelfde regels hanteerde als toen ik klein was: dat ik me niet te veel moest laten horen en zien. Ik moest een uitzonderlijk hoge morele standaard nastreven, uitblinken op school en me gedragen naar zijn levensstandaard.

In de maanden die volgden deed ik, als gevangene in zijn koninkrijk, natuurlijk het tegenovergestelde, werkte mezelf in de vernieling en bezoedelde zijn naam.

Destijds had ik absoluut nergens spijt van – althans niet wat mijn vader aanging – tot ik gedwongen werd met de nasleep te dealen.

Nu ik zesentwintig ben, zit ik daar nog steeds in.

Het is me duidelijk dat ik Triple Falls nooit zal ontgroeien en de tijd die ik hier heb doorgebracht nooit te boven zal komen. Nadat ik me er jaren tegen heb verzet, is dat de conclusie die ik heb getrokken. Ik ben nu een ander mens, maar dat was ik ook voordat ik wegging. Toen het allemaal gebeurde, was ik vastbesloten nooit meer terug te komen. Maar de razend makende waarheid die ik heb ontdekt is dat ik nooit verder zal kunnen gaan met mijn leven. Dat is de reden dat ik terug ben. Om me te verzoenen met mijn lot.

Ik kan het gretige verlangen van mijn hart of het gezeur van mijn onderbewustzijn niet langer negeren. Ik zal nooit in staat zijn het los te laten en het verleden daar te laten waar het hoort, hoe graag ik dat ook wil.

Met mijn raampje open navigeer ik over de kronkelende wegen. Ik verwelkom de kou, want ik wil mezelf verdoven. Al sinds ik de snelweg op reed komen er allerlei herinneringen in me op die ik sinds mijn vlucht wanhopig heb geprobeerd te onderdrukken zolang ik wakker ben.

Het zijn mijn dromen die weigeren me met rust te laten, mijn dromen waardoor de strijd in mijn hoofd door blijft woeden en het verlies mijn hart blijft verscheuren. Ze dwingen me het moeilijkste van alles op pijnlijke wijze telkens weer te beleven.

Jarenlang heb ik geprobeerd mezelf ervan te overtuigen dat er leven is na de liefde.

En misschien is dat voor anderen zo, maar voor mij is het leven niet zo vriendelijk.

Ik heb er genoeg van om te doen alsof ik niet het grootste deel van mezelf heb achtergelaten tussen deze heuvels en dalen, tussen de zee van bomen die mijn geheimen bewaren.

Zelfs met de koude gesel van de wind in mijn gezicht voel ik nog altijd de warmte van de zon op mijn huid. Ik zie nog steeds zijn gedaante die het zonlicht tegenhoudt, voel de tintelende zekerheid van de eerste keer dat hij me aanraakte en het kippenvel dat zijn aanraking veroorzaakte.

Ik voel ze nog allemaal, mijn jongens van die zomer.

We hebben allemaal schuld aan wat er is gebeurd en zitten allemaal onze straf uit. We waren achteloos en roekeloos, dachten dat onze jeugd ons onverwoestbaar maakte, ons vrijstelde van onze zonden, en daar hebben we de prijs voor betaald.

De sneeuw dwarrelt loom tegen mijn voorruit, bestuift de bomen en bedekt de grond eromheen wanneer ik de snelweg verlaat. Mijn hart begint te bonken en mijn handen beginnen te trillen wanneer ik mijn banden hoor knerpen op het grind. Ik kijk naar de eindeloze naaldbomen langs de weg en probeer mezelf ervan te overtuigen dat het onder ogen zien van mijn verleden de eerste stap is van de confrontatie met datgene wat me al jaren kwelt. Anders kan ik alleen nog in de gevangenis blijven zitten die ik zelf heb gebouwd. De waarheid die ik vastbesloten ben onder ogen te zien is het meest bepalend, het meest verlamdend.

De meeste mensen vinden het een zegen om allesverterende liefde te ervaren, maar ik zie het als een vloek. Een vloek die ik nooit zal kunnen opheffen. Ik zal nooit meer liefhebben zoals ik hier al die jaren geleden heb gedaan. En dat wil ik ook niet. Dat kan ik niet. Ik word er nog steeds door gekweld.

Ik twijfel er absoluut niet aan dat het voor mij echte liefde was.

Welke andere macht zou zó sterk kunnen zijn? Welk ander gevoel zou zo verslavend kunnen zijn dat het me tot waanzin dreef? Me de dingen laten doen die ik deed en me opzadelen met de herinneringen van dit spookverhaal?

Zelfs terwijl ik het gevaar besepte, gaf ik eraan toe.

Ik nam geen enkele waarschuwing in acht, stapte er als een gewillige gevangene in. Ik liet me leiden en verwoesten door de liefde. Ik speelde mijn rol met wijd open ogen en tartte het noodlot tot het terugslaoeg.

Er was niet aan te ontsnappen.

Terwijl ik stilsta bij het eerste verkeerslicht aan de rand van het dorp, druk ik mijn hoofd tegen het stuur en adem diep in om tot rust te komen. Ik haat het dat ik, zelfs als de vrouw die ik nu ben, nog steeds machteloos ben tegen de emoties die de reis hierheen bij me oproept.

Ik adem uit en kijk achterom naar de tas die ik op de achterbank heb gegooid nadat ik een paar uur geleden mijn besluit heb genomen. Ik voel aan mijn verlovingsring en draai hem rond aan mijn vinger terwijl er weer een steek van schuldgevoel door me heen gaat. Alle hoop op de toekomst waar ik jaren aan heb gewerkt ging verloren op het moment dat ik een punt achter mijn relatie zette. Hij had de ring niet terug gewild en ik heb hem nog niet afgedaan. Hij is zwaar, een leugen aan mijn vinger. De tijd die ik hier eerder heb doorgebracht heeft opnieuw een slachtoffer geëist, een van vele.

Ik was verloofd met een man die in staat was zich aan zijn gelofte te houden, een man die mijn toewijding en onvoorwaardelijke liefde verdiende... een trouwe man met een standvastig hart en een warme ziel. En ik was niet eerlijk tegen hem geweest. Ik zou nooit van hem kunnen houden zoals een vrouw van haar man hoort te houden.

Hij bood me troost en het accepteren van zijn aanzoek betekende dat ik me zou settelen. Eén blik op zijn gezicht toen ik onze aanstaande bruiloft afzegde, vertelde me dat ik met de waarheid zijn hart had gebroken.

De waarheid is dat ik aan iemand anders toebehoor; dat wat er nog over is van mijn hart, mijn lichaam en mijn ziel toebehoort aan een man die niets met me te maken wil hebben.

Het was de pijn in het gezicht van mijn verloofde die me naar mijn breekpunt bracht. Hij had me zijn liefde en zijn toewijding gegeven en ik had die verworpen. Ik had hem aangedaan wat mij was aangedaan. Dat ik mijn hart – mijn meester, mijn monster – niet had gehoorzaamd, had me Collin gekost.

Enkele minuten nadat ik ons allebei had bevrijd, pakte ik een tas in en ging ik weg, op zoek naar meer straf. Ik reed de hele nacht door, wetend dat de tijd geen betekenis heeft, dat die er niet toe doet. Er wacht niemand op me.

Er zijn ruim zes jaren verstreken en ik ben terug bij af, bij het leven dat ik ben ontvlucht. Mijn gevoelens gaan alle kanten op terwijl ik mezelf voorhoud dat het geen vergissing was om Collin in de steek laten, maar een noodzakelijk kwaad om hem te bevrijden van de leugens die ik hem had verteld. Ik had hem onrecht aangedaan door hem beloftes te doen die ik niet kon nakomen, en ik was niet van plan hem nog meer te beloven, zoals dat ik hem zou liefhebben en koesteren in ziekte en gezondheid, want ik had hem niet verteld hoe gestoord ik feitelijk ben.

Ik heb hem nooit verteld dat ik mezelf heb laten gebruiken, vernietigen en soms zelfs verlagen tot verdorvenheid... en dat ik van elke seconde genoot. Ik heb mijn verloofde nooit verteld dat ik mijn hart heb laten leegbloeden – heb laten verhongeren – tot het geen andere keus meer had dan in een ritme te kloppen dat slechts met één ander hart overeenkwam. Daardoor had ik mijn kansen vergooid op het herkennen en accepteren van het soort liefde die geneest in plaats van pijn doet. De enige liefde die ik ooit heb gekend of waarnaar ik ooit heb gehunkerd is het soort die me ziek maakt, ziek van liefde, ziek van behoefte, ziek van verdriet. De verknipte soort, die littekens en een uitgeput hart achterlaat.

Als ik tijdens mijn tijd hier niet voldoende kan rouwen om mezelf te genezen, zal ik ziek blijven. Dat zal mijn vloek zijn.

Er zal voor mij misschien nooit een lang en gelukkig leven zijn,

omdat ik gewend ben geraakt aan de duistere dingen. Door het jaar waarin ik mijn remmingen liet varen, op afwijzing en pijn reageerde en elk moreel besef van mezelf verloor.

Dat soort dingen zeg je niet hardop. Het zijn bekentenissen waar vrouwen die respect afdwingen geen uiting aan horen te geven. Nooit.

Maar het is tijd om te bekennen, vooral tegenover mezelf, dat ik mijn kansen op een normale en gezonde relatie heb gesaboteerd door de manier waarop ik zo ben geworden, en door de mannen die me zo hebben gemaakt.

Nu wil ik alleen maar vrede sluiten met wie ik ben, ongeacht hoe het afloopt.

Het ergste van dit alles is niet de verloofde wiens hart ik heb gebroken. Het is het besef dat ik de enige man aan wie mijn hart ooit trouw is geweest, nooit zal krijgen.

Ik word overspoeld door onrust nu er steeds meer herinneringen bovenkomen. Ik kan hem nog steeds ruiken, voel hem nog in me, proef het vleugje zout in zijn zaad, zie de tevreden blik in zijn halfgesloten ogen. Ik voel nog steeds de onmiskenbare euforie van de blikken die we wisselden, hoor het zware gerommel van zijn duistere gegrinnik, ervaar het gevoel van compleetheid dat zijn aanraking me gaf.

Hoe dichterbij ik kom, hoe meer herinneringen zich over me uitstorten. Mijn vastberadenheid om datgene wat me kwelt onder ogen te zien begint stukje voor rafelig stukje af te brokkelen. Want ik heb wel enig idee hoe het ware einde eruit zal zien, en daar is geen ontkomen meer aan.

Er is misschien geen genezing en ik zal misschien niet verder kunnen, maar het is tijd om onafgedane zaken af te handelen.

De spokenjacht kan beginnen.

Deel 1

Toen

Ik rijd tot aan de grote ijzeren poort, toets de code in die Roman me heeft gegeven en kijk met open mond naar het uitgestrekte landgoed dat in het zicht komt als ik doorrijd. Vele hectaren felgroen gras met hier en daar bomen omringen het reusachtige huis in de verte. Hoe dichterbij ik kom, hoe meer ik me een vreemde voel. Links van het paleis staat een garage voor vier auto's, maar daar rijd ik voorbij. Ik kies ervoor op de rotonde voor de veranda te parkeren. Ik stap uit de auto en strek mijn benen. Het was geen lange rit, maar mijn ledematen leken zwaarder te worden met elke kilometer die ik aflegde. Het huis is indrukwekkend, maar voelt voor mij eerder als een gevangenis, en vandaag is de eerste dag van mijn straf.

Ik open de kofferbak, haal er een paar tassen uit en loop de traptreden op naar de smetteloze veranda. Niets aan dit huis voelt uitnodigend – behalve de grond waar het op staat – en alles eraan stinkt naar rijkdom.

Terwijl ik met mijn voet de deur achter me dichtduw, kijk ik om me heen in de ruime hal, waar een enkele tafel staat met een grote, lege vaas erop die waarschijnlijk meer heeft gekost dan mijn auto. Rechts van me is een luisterrijke trap en links een deftige eetkamer. Ik besluit de rondleiding-zonder-gids over te slaan, klem mijn telefoon tussen mijn schouder en mijn oor en sjoer mijn tassen omhoog naar de eerste verdieping. Ze neemt op als hij voor de tweede keer overgaat.

‘Hé, meid, ik ben er.’

‘Dit is klote,’ begroet Christy me terwijl ik de mij toegewezen cel binnen stap. Binnen staat met dank aan mijn vader een strak wit hemelbed, met bijpassend dressoir, ladekast en kaptafel. Het ontwerp is vorstelijk, strak wit en helemaal niets voor mij, wat me niet verbaast. Hij kent me immers niet.

‘Het is maar tot volgende herfst.’

‘Dat is een jaar, Cecelia, een jaár. We hebben net ons diploma gehaald. Dit is het laatste jaar voordat we gaan studeren en je moeder besluit dat ze tijd voor zichzelf wil.’

Dat is niet de hele waarheid, maar omwille van mijn moeder laat ik haar in die waan, omdat ik nog steeds niet weet hoe ik het moet uitleggen. De trieste waarheid is dat mijn moeder gigantisch is ingestort, waardoor ze haar baan kwijtraakte en er niet meer in slaagde de rekeningen te betalen. Haar vriend heeft haar aangeboden dat ze bij hem kon wonen, en bedoelde daarmee dus alleen háár, niet haar bastaardkind. Mijn moeder en ik zijn altijd heel hecht met elkaar geweest, maar zelfs ik herken haar niet meer. Hoewel ik erg mijn best heb gedaan haar lieve meid te zijn, trok ze zich een paar maanden geleden in zichzelf terug en dronk wekenlang dag en nacht White Russians, tot ze haar bed niet meer uit kwam. Ze had me in de zoektocht naar haar dagelijkse roes volledig aan mijn lot overgelaten. Al heb ik het wel geprobeerd en wanhopig om redeneringen en antwoorden gesmeekt die ze niet wilde geven, ik had geen flauw idee hoe ik haar moest helpen, dus nam ik het haar niet kwalijk dat ze het aan voorwaarden verbonden aanbod van mijn vader om bij hem te komen wonen had aangenomen.

Het was angstaanjagend om haar zo te zien afglijden en ik wilde niet dat ze in haar toestand zonder geld kwam te zitten, vooral niet na al haar jaren als alleenstaande ouder. Toen de situatie echt wanhopig werd, vroeg ik mijn vader om extra kinderalimentatie – tijdelijk maar – om haar er financieel bovenop te helpen. En al was de cheque die hij elke maand trouw stuurde voor hem maar een schijntje, de prijs voor een van zijn maatpakken, hij weigerde. En kort nadat ik mijn diploma had gehaald ondertekende hij

zijn laatste cheque, die eerder een laatste loonbetaling leek voor bewezen diensten, alsof ze een van zijn werknemers was geweest.

Zelfs in mijn stoutste dromen kan ik niet bevatten hoe zij ooit een stel kunnen zijn geworden, of hoe ze mij hebben kunnen verwekken, want deze twee mensen hadden nooit samen nageslacht moeten voortbrengen. Ze zijn in alles elkaars tegenpolen. Mijn moeder is – of was tot voor kort – een vrije geest met talloze onvolkomenheden. Mijn vader is een conservatieveling met een scherpe tong en een militaristische zelfdiscipline. Van wat ik me herinner, kun je de klok gelijkzetten op zijn dagelijkse routine, die ook zelden verandert. Hij wordt wakker, sport, eet een halve grapefruit. Zijn enige verzetje toen ik kleiner was, bestond uit een paar glazen jenever na een lange dag. Dat is – dankzij zijn discretie – alles wat ik aan persoonlijke informatie over hem heb. De rest kan ik online opzoeken. Hij heeft een Fortune 500-bedrijf dat voorheen in chemicaliën handelde, maar nu elektronica fabriceert. Zijn hoogbouwkantoor staat ruim een uur verderop in Charlotte, zijn voornaamste fabriekscomplex in Triple Falls. Ik weet zeker dat hij dat hier heeft gebouwd omdat hij hier is opgegroeid en ik twijfel er absoluut niet aan of hij geniet ervan zijn vroegere klasgenoten – van wie er sommige nu voor hem werken – zijn succes onder de neus te wrijven.

Vanaf morgen ben ik een van zijn werknemers. Ik ben geen kind met een trustfund, of dat was ik althans niet in de jaren die ik met mam heb doorgebracht in ons verwaarloosde huurhuis. Op mijn eenentwintigste verjaardag erf ik een heleboel aandelen in het bedrijf en een flink bedrag ineens, en ik weet dat hij bewust voor die tijdlijn heeft gekozen omdat hij niet wilde dat mam zelfs maar in de buurt van zijn geld kon komen. Daaruit blijkt zijn rancune jegens haar. Tel daarbij op dat hij door de jaren heen slechts het minimale heeft bijgedragen, waardoor mam op haar plekje in zijn voedselketen vast bleef zitten, en het is wel duidelijk dat hij absoluut niets meer voor haar voelt.

Gedurende korte tijd heb ik dankzij hun zeer verschillende levensstijlen afwisselend aan beide kanten van de armoedegrens geleefd en om hem te dwarsbomen ben ik van plan de aandelen

en het geld aan te nemen en verder tegen al zijn wensen in te gaan. Zodra ik dat kan, zal mijn moeder geen dag meer werken. Hoeveel succes ik ook zal hebben, ik ben van plan het voor mezelf te verdienen, maar de angst om te falen en de mogelijkheid dat het feit dat ik op mezelf wed háár uiteindelijk duur zal komen te staan, zijn de redenen dat ik hier ben. Maar om mijn plan te kunnen verwezenlijken moet ik voorlopig zijn spel meespelen, en dat betekent onder andere ‘dankbaar en respectvol genoeg zijn om kennis te maken met het bedrijf, al is dat van onderaf’.

Het moeilijkste zal het zijn om mijn tong in bedwang en mijn wrok voor me te houden, die tastbaar aanwezig is omdat hij ons allebei een vervelend jaar samen had kunnen besparen door verdomme gewoon over zijn hart te strijken jegens de vrouw die me in haar eentje heeft opgevoed.

Het is niet zo dat ik mijn vader haat, maar ik begrijp hem en zijn schaamteloze wreedheid niet, en zál die ook nooit begrijpen. Ik ben niet van plan om het komende jaar te gaan uitvogelen hoe hij in elkaar zit. Alle communicatie van zijn kant leek altijd al plichtmatig en gehaast. Hij is altijd een geldverschaffer geweest, geen vader. Ik heb respect voor zijn werkhethiek en zijn succes, maar begrijp helemaal niet waar zijn gebrek aan empathie en zijn ijzige persoonlijkheid vandaan komen.

‘Ik kom zo vaak mogelijk naar huis,’ zeg ik tegen Christy, al weet ik niet zeker of ik dat wel kan beloven met mijn werkrooster.

‘Ik kom ook naar jou toe.’

Ik open de bovenste la van mijn ladekast en gooi er een hoop sokken en ondergoed in. ‘Laten we eerst maar eens zien wat Adolf ervan vindt als jij de logeerkamer betreft voordat je je tank volgooit, oké?’

‘Ik huur wel een hotelkamer met mijn moeders creditcard. Je vader kan me wat.’

Ik lach. Dat klinkt vreemd in de reusachtige kamer. ‘Je hebt vandaag nauwelijks een goed woord over voor mijn ouders.’

‘Ik ben dol op je moeder, maar ik snap het niet. Misschien moet ik even bij haar langsgaan.’

‘Ze is bij Timothy ingetrokken.’

‘Echt waar? Wanneer?’

‘Gisteren. Geef haar maar even de tijd om te wennen.’

‘Oké...’ Ze valt even stil. ‘Waarom hoor ik dat nu pas? Ik wist dat het niet goed ging, maar wat is er nou echt aan de hand?’

‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee.’ Ik zucht en geef toe aan de verbolgenheid die de kop opsteekt. Het is niets voor mij om iets voor Christy verborgen te houden. ‘Ze maakt een moeilijke tijd door. Timothy is een fatsoenlijke vent en ik vertrouw hem haar wel toe.’

‘Maar hij wilde niet dat jij ook bij hem kwam wonen.’

‘Tja, ik ben natuurlijk volwassen en hij heeft ook niet echt ruimte voor me.’

‘En toch vraag ik me af waarom ze er nu wel mee akkoord gaat dat je bij je vader gaat wonen.’

‘Ik heb je al verteld dat ik een jaar bij hem in de fabriek moet werken zodat ik haar weer op de been kan helpen. Ik wil me op de universiteit geen zorgen over haar hoeven maken.’

‘Dat is niet jouw taak.’

‘Dat weet ik.’

‘Jij bent niet de ouder.’

‘We weten allebei dat ik dat wel ben. En we pakken ónze plannen weer op zodra ik terug ben.’

Het had me verbaasd dat mijn vader ermee had ingestemd dat ik hier een paar semesters lang naar een klein plaatselijk college zou gaan, in plaats van dat ik een sabbatical zou nemen om een jaar later naar een fatsoenlijkere universiteit te gaan. Het is zijn geld en hij is de enige bron van mijn studiefinanciering, dus dat ik dat tijdens de onderhandelingen voor elkaar kreeg, zei me dat hij graag genoeg zijn zin wilde krijgen om een compromis te sluiten... om af te wijken van zijn overheersende karakter.

Ik kijk de kamer rond. ‘Ik heb sinds ik elf was geen zomer of zelfs geen dag meer bij hem doorgebracht.’

‘Waarom niet?’

‘Er was altijd wel wat. Hij beweerde dat het aan overzeese reizen en uitbreidingen lag dat hij geen weken of maanden achtereen voor me kon zorgen. In werkelijkheid werd ik ongesteld, kreeg ik

borsten en kapsones, en daar kon hij niet mee omgaan. Volgens mij is er niets wat Roman zo beangstigt als het idee dat hij een echte ouder zou moeten zijn.'

'Het is raar dat je je vader bij zijn voornaam noemt.'

'Hij is nooit echt een vader voor me geweest.'

'Je hebt het nooit over hem.'

'Omdat ik hem niet ken.'

'Oké, wanneer begin je aan je baan?'

'Mijn diensten zijn van drie tot elf, maar morgen is er eerst een introductie.'

'Bel me zodra je klaar bent. En ga nu maar uitpakken.'

Op dat moment dringt het tot me door dat ik – helemaal alleen – zal vastzitten in de stilte van deze kamer, van dit huis. Roman had zelfs niet het fatsoen hierheen te komen om me te verwelkomen.

'Cee?' Christy's stem klinkt net zo onzeker als ik me voel.

'Eh, shit. Oké, nu krijg ik de bibbers.' Ik doe de openslaande deuren naar mijn balkon open en kijk omlaag naar het piekfijn verzorgde landgoed. In de verte ligt niets anders dan een deken van het groenste gras dat ik ooit heb gezien, in een diagonaal patroon. Daarachter ligt een dicht woud van bomen rondom een gsm-mast. Dichter bij het huis ligt een goed verzorgde tuin die zuidelijke overdaad uitstraalt. Met blauweregen begroeide lattenframes vormen een baldakijn boven statige fonteinen. Hier en daar staan schuttingen vol gesnoeide kamperfoelie. De geur van verschillende bloemen drijft mijn neus binnen wanneer de bries me zachtjes welkom heet. Op strategische plaatsen in de prachtige tuin staan luxueuze tuinstoelen en ik besluit dat die mijn leesplekjes zullen worden. Het grote, sprankelende zwembad ziet er uitnodigend uit, vooral in de warmte van de ontlukkende zomer, maar ik voel me te slecht op mijn gemak als nieuwe bewoner van dit paleis om zelfs maar te overwegen het te gebruiken. 'Jeetje, dit is raar.'

'Je redt je wel.'

Haar nerveuze toon maakt me van slag. We zijn nu allebei onzeker en dat maakt me nog banger.

‘Ik hoop het.’

‘Maar ruim een jaar en je bent weer thuis. Je bent bijna negentien, Cee. Als je het niets vindt, kun je gewoon weggaan.’

‘Dat is waar.’ Theoretisch wel, maar mijn afspraak met Roman is een ander verhaal. Als ik mijn belofte om in de fabriek te werken niet nakom, raak ik een fortuin kwijt, een fortuin waarmee ik mijn moeders schulden kan afbetalen en kan zorgen dat ze de rest van haar leven comfortabel kan wonen. Dat kan ik – en ga ik – haar niet aandoen. Ze heeft zichzelf te pletter gewerkt om voor mij te zorgen.

Christy beseft waarom ik aarzel.

‘Dit is niet aan jou. Het was haar taak om jou groot te brengen, Cee. Dat is de plicht van een ouder en je zou je niet verplicht moeten voelen haar daarvoor terug te betalen.’

Dat is waar en dat weet ik, maar nu ik naar Romans levenloze paleis kijk, merk ik dat ik haar meer mis dan ooit. Misschien komt het door de afstand en de manier waarop mijn vader me behandelt dat ik zo’n dankbaarheid voor haar voel. Ik wil hoe dan ook voor haar zorgen. ‘Ik weet dat mijn moeder van me houdt,’ zeg ik meer tegen mezelf dan tegen Christy. Dat mam zich na al die jaren samen terugtrok – van het leven, van mij – was een wrede en verwarrende verrassing.

‘Nou, ik zou het je bijvoorbeeld niet kwalijk nemen als je voor de vrijheid koos. Ik hou van je moeder en zo, maar op het moment vind ik hen allebei maar waardeloze ouders.’

‘Roman is te verdragen; hij is streng, maar we hebben het een paar zomers gered samen. Nou ja, we zijn erin geslaagd elkaar een paar zomers te mijden. Ik ga niet proberen een band op te bouwen, alleen maar te overleven. Het voelt hier heel... kil.’

‘Was je er nog nooit geweest?’

‘Nee, niet in dit huis. Hij heeft het pas laten bouwen toen ik niet meer de zomers bij hem doorbracht. Volgens mij woont hij voornamelijk in zijn appartement in Charlotte.’ Ruim een meter tegenover mijn slaapkamerdeur is een andere deur. Ik duw hem open en zie tot mijn opluchting dat het een logeerkamer is. Links van me, bovenaan de trap, is een entresol die uitkijkt op de hal

beneden en toegang geeft tot een lange overloop met nog meer dichte deuren. ‘Het zal lijken alsof ik in een museum woon.’

‘Ik vind het helemaal niks.’ Ze slaakt een zucht die veeleer klinkt als een jammerklacht en ik proef haar verbittering. We zijn al vriendinnen sinds ons tiende en zijn sindsdien elke dag samen geweest. Ik denk niet dat ik het leven aankan zonder haar, en eerlijk gezegd wil ik dat ook niet. Maar voor mijn moeders welzijn ga ik het wel doen. Iets meer dan een jaar in een slaperig dorp midden in de Blue Ridge Mountains, daarna ben ik vrij. Ik kan alleen maar hopen dat de tijd voorbijvliegt.

‘Zoek gewoon afleiding. Het liefst iets met een penis.’

‘Is dat jouw oplossing?’ Ik loop weer mijn slaapkamer in en het balkon op.

‘Je zou het weten als je het een keer een kans gaf.’

‘Dat heb ik al gedaan en je weet waar dat op is uitgelopen.’

‘Dat waren jongens, zoek een mán. Wacht maar af, meid. Ze zijn daar vast helemaal ondersteboven van je zodra ze je zien.’

‘Dat kan me op dit moment geen donder schelen.’ Ik tuur naar het spectaculaire uitzicht op de bergen voorbij het privébos. ‘Ik woon nu officieel op de andere kant van de medaille. Dit is echt bizar.’

‘Ik kan het me voorstellen. Kop op. Bel me morgen na de introductie.’

‘Oké.’

‘Ik hou van je.’